Lietas Nr. A420346013
Lietas arhīva Nr. A42-00109-15/24

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2015. gada 28. aprīlī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese K.Kalvāne,

piedaloties pieteicēja IK „Mansura" pārstāvim /pers. A/, pilnvarotajam pārstāvim /pers. B/ un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pilnvarotajai pārstāvim /pers. C/,

atklātā tiesa sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz IK „Mansura" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2013. gada 13. marta lēmuma Nr. 22.7/L-7246 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk arī – Dienests) Nodokļu kontroles pārvalde no 2012. gada 15. augusta līdz 7. novembrim IK „Mansura" (turpmāk arī – pieteicējs) veica pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk arī – PVN) auditu par 2009., 2010. un 2011. gadu, iedzīvotāju ienākuma nodokļa (turpmāk arī – IIN) no darba algām un valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu (turpmāk arī – VSAOI) auditu par 2010. un 2011. gadu.

Ar Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Fizisko personu pirmās audita daļas galvenās nodokļu inspektores 2012. gada 7. novembra lēmumu Nr. 23.11/1300 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums) pieteicējam papildu nomaksai budžetā aprēķināts PVN 7346,73 Ls, nokavējuma nauda 1586,23 Ls un soda nauda 2204,02 Ls, VSAOI 114,82 Ls, nokavējuma nauda 23,98 Ls un soda nauda 34,45 Ls, kā arī samazināts no budžeta atmaksājamais PVN par 50,52 Ls un saistībā ar to aprēķināta soda nauda 15,16 Ls.

Saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32. panta septīto daļu pieteicējam aprēķinātā PVN un VSAOI soda nauda uzlikta 50% apmērā, jeb 1126,82 Ls, t.sk. PVN soda nauda 1109,59 Ls ((2204,02 Ls + 15,16 Ls) x 50%) un VSAOI soda nauda 17,23 Ls (34,45 Ls x 50%).

[2] Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja Dienesta ģenerāldirektoram.

Ar Dienesta 2013. gada 13. marta lēmumu Nr. 22.7/L-7246 (turpmāk arī – Lēmums) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs vērsās tiesā, lūdzot to atcelt.

Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[3.1] Dienests nepamatoti ierobežoja pieteicēja tiesības veikt priekšnodokļa atskaitījumus par deklarētajiem darījumiem ar SIA „Aloje-Neo", SIA „LU Grupa", SIA „Venals" un SIA „Indigo SL", jo pieteicējs ievēroja likumā „Par pievienotās vērtības nodokli" un likumā „Par grāmatvedību" izvirzītās prasības priekšnodokļa atskaitīšanai.

[3.2] Pieteicējs nepiekrīt Dienesta secinājumam par SIA „Aloje-Neo" amatpersonas /pers. G/ paskaidrojumu, jo tas ir notariāli apliecināts.

[3.3] Pieteicējs norāda, ka nav nozīmes apstāklim, ka SIA „LU Grupa" amatpersona /pers. H/ nevarēja paskaidrot par sabiedrības saimniecisko darbību un norādīt nodarbināto skaitu, jo /pers. H/ nenoliedz darījumu ar pieteicēju. Turklāt pārbaudei tika iesniegts 2009. gada 1. septembra aizdevuma līgums no kura izriet, ka darījumi ir bijuši nevis starp pieteicēju un SIA „LU Grupa", bet gan starp /pers. A/ un /pers. H/.

[3.4] Dienests nepamatoti secināja, ka SIA „Aloje-Neo", SIA „LU Grupa", SIA „Venals" un SIA „Indigo SL" vārdā izrakstītie faktūrrēķini, rēķini un EKA čeki neatbilst faktiski notikušiem darījumiem, satur nepatiesu informāciju un tāpēc tie nav atzīstami par grāmatvedības attaisnojuma dokumentiem.

[3.5] Dienests nav noskaidrojis, kāpēc SIA „Venals" un SIA „Indigo SL" nav reģistrējušas elektroniskos kases aparātus ar šasijas numuriem, kādi norādīti sabiedrību izsniegtajos čekos. Dienests nav ieguvis pierādījumus, ka minētās sabiedrības nav iegrāmatojušas pieteicējai izsniegtos elektroniskā kases aparāta čekus, jo nav veicis pārbaudes SIA „Venals" un SIA „Indigo SL" saimnieciskās darbības veikšanas vietās. Vienlaikus nav norādīts, kuras personas minēto sabiedrību vārdā parakstījušas Dienestā iesniegtos paskaidrojumus, tādējādi nav iespējams pārliecināties, vai paskaidrojumus parakstījušās personas bija tiesīgas rīkoties SIA „Venals" un SIA „Indigo SL" vārdā.

[3.6] Pieteicējs nepiekrīt papildus aprēķinātajām VSAOI, jo uzskata, ka Dienesta iesniegtie /pers. I/, /pers. J/ un /pers. K/ paskaidrojumi vērtējami kritiski. /pers. I/ norādījis, ka saņēma darba algu apmēram 50 Ls, tātad viņš neatceras konkrētu summu. Savukārt /pers. J/ norādījis, ka bija nodarbināts pie pieteicēja no 2011. gada 2. līdz 31. maijam, lai gan minētajā periodā faktiski nestrādāja. Tā kā atbilstoši pieteicēja darba laika uzskaitei /pers. I/ pie pieteicēja strādāja piecas, /pers. J/ – divas un /pers. K/ – deviņas darba dienas, tad, ņemot vērā stundas tarifa likmi 1,25 Ls, minētas personas nevarēja saņemt darba algu paskaidrojumos norādītajos apmēros.

[3.7] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32. panta pirmā daļa nav piemērojama, jo pieteicēja rīcībā nav nodokļu likumu prasību pārkāpumu.

[4] Paskaidrojumā tiesai Dienests norāda, ka pieteikumu neatzīst uz Lēmumā norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[5] Dienests nav atzinis pieteicēja darījumus ar SIA „Aloje-Neo", SIA „LU Grupa", SIA „Venals" un SIA „Indigo SL". Pamatojoties uz Lēmumā konstatētajiem faktiem un izdarītajiem secinājumiem, Dienests liedzis pieteicējam tiesības atskaitīt priekšnodokli par darījumiem ar iepriekš minētajiem darījumu partneriem.

[6] Priekšnodoklis saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 1. panta 9. punkta „a" apakšpunktu ir pievienotās vērtības nodokļa summa, kas norādīta apliekamajai personai izrakstītajā pievienotās vērtības nodokļa rēķinā par iegādātajām precēm vai saņemtajiem pakalpojumiem tās saimnieciskās darbības nodrošināšanai *(šeit un turpmāk redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013. gada 1. janvārim).* Savukārt atbilstoši likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10. panta pirmās daļas 1. punktam Valsts ieņēmumu dienestā reģistrētai apliekamai personai ir tiesības nodokļa deklarācijā kā priekšnodokli no budžetā maksājamās nodokļa summas atskaitīt no citām apliekamajām personām saņemtajos nodokļa rēķinos norādītās nodokļa summas par precēm un pakalpojumiem savu ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai.

Administratīvo tiesu pastāvīgajā judikatūrā konsekventi konstatēts, ka atbilstoši norādītajai tiesību normai priekšnodokli var atskaitīt tikai par faktiski notikušiem darījumiem *(sk., piemēram, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta (turpmāk arī – Augstākās tiesas)2013. gada 10. maija sprieduma lietā Nr. SKA-2/2013 7. punktu).* Tātad, lai atzītu nodokļu maksātāja atskaitīšanas tiesības, primāri nepieciešams konstatēt darījuma faktisko esību.

Vienlaikus, pamatojoties uz Eiropas Savienības Tiesas judikatūru *(sk. 2012. gada 21. jūnija spriedumu apvienotajā lietā Nr. C-80/11 un Nr. C-142/11 Mahageben ar tajā sniegtajām atsaucēm uz iepriekšējiem Tiesas nolēmumiem, kā arī 2013. gada 31. janvāra spriedumu lietā Nr. C-643/11 un 2013. gada 18. marta rīkojumu lietā Nr. C-563/11),* secināms, ka, lai nodokļu maksātājam liegtu tiesības veikt priekšnodokļa atskaitījumu no budžetā maksājamās nodokļa summas, nav pietiekami konstatēt tikai darījumu faktisko neesību starp nodokļu maksātāju un tā sadarbības partneriem. Ir nepieciešams konstatēt arī to, ka nodokļu maksātājs zināja vai viņam vajadzēja zināt, ka viņš ir iesaistīts ļaunprātīgos vai pat krāpnieciskos darījumos ar mērķi gūt fiskālas priekšrocības atskaitāmā nodokļa veidā. Nodokļa maksātājs, kurš zināja vai kuram bija jāzina, ka, slēdzot darījumu, tas piedalās ar krāpšanos ar pievienotās vērtības nodokli saistītā darbībā, ir krāpšanās dalībnieks, turklāt neatkarīgi no tā, vai viņš gūst labumu vai nē. Šādos gadījumos atskaitīšanas tiesību izmantošana ir atsakāma *(sk. Eiropas Savienības Tiesas 2006. gada 6. jūlija sprieduma apvienotajās lietās Nr. C-439/04 un Nr. C-440/04 Axel Kittel 59. punktu*).

Pamatojoties uz minētajām atziņām, arī Augstākās tiesas nolēmumos norādīts, ka iestāde nevar liegt atskaitīt priekšnodokli, aprobežojoties vienīgi ar darījuma neesības konstatējumu. Ja iestāde konstatē, ka darījums faktiski nav noticis, tai ir jāpierāda, ka nodokļu maksātājs zināja vai viņam bija jāzina, ka minētais darījums ir iesaistīts krāpšanā pievienotās vērtības nodokļa jomā *(sk. Augstākās tiesas 2013. gada 10. maija sprieduma lietā Nr. SKA?2/2013 10. punktu).*

Turklāt, attīstot tiesu praksi priekšnodokļa atskaitīšanas lietās, Augstākā tiesa atzinusi, ka priekšnodokļa tiesības ir liedzamas, ja ir konstatējams viens no šādiem apstākļiem: 1) darījums faktiski nemaz nav noticis (preces reāli nav piegādātas vispār, noformēti ir tikai dokumenti); 2) pieteicējs pats iesaistījies darījumā ar fiktīvo uzņēmumu, līdz ar to nodokļu sistēmas ļaunprātīgā izmantošanā; 3) pieteicējs ir bijis informēts, ka tiek iesaistīts darījumā ar fiktīvo uzņēmumu *(sk. Augstākās tiesas 2013. gada 10. septembra sprieduma lietā Nr. SKA?12/2013 12. punktu).*

Ņemot vērā iepriekš norādīto, kā arī ievērojot, ka Dienests liedzis pieteicējam veikt priekšnodokļa atskaitījumus, tiesa turpmāk pārbaudīs, vai pieteicēja darījumos ar SIA „Aloje?Neo", SIA „LU Grupa", SIA „Venals" un SIA „Indigo SL" nepastāv kāds no iepriekš minētajiem apstākļiem.

[7] Darījums ar SIA „Aloje-Neo" norisinājās 2010. gada augustā un tā būtība bija remontdarbu veikšana Rīnūžu vidusskolā, Ziemeļblāzams ielā 59, Rīgā.

Pieteicējs darījumu apstiprināšanai iesniedza 2010. gada 3. augusta līgumu Nr. R3/08/10, minētajam līgumam pievienoto tāmi un 2010. gada 30. augusta rēķinu Nr. R-1.

Par darījumu ar SIA „Aloje-Neo" pieteicējs paskaidroja, ka pazīst SIA „Aloje-Neo" amatpersonu /pers. G/, jo viņai pieder skaistumkopšanas salons un pieteicējs pie viņas regulāri griež matus. /pers. G/ ir minējusi, ka viņai ir nepieciešama nauda un ir iespēja veikt dažādus remontdarbus. /pers. G/ esot darbus veikusi kvalitatīvi un termiņos, bet naudu pieteicējs viņai nav samaksājis, jo /pers. G/ bija viņam parādā 2200 latus.

Tiesas sēdē SIA „Aloje-Neo" amatpersona /pers. G/ liecināja, ka celtniecības darbu pakalpojumi saskaņā ar līgumu ir sniegti, bet viņa nav iesaistījusies darbu veikšanā, jo ir mājās aprūpējusi mazu bērnu, darījumu kārtoja un darbus veica viņas vīrs. Lieciniece norādīja, ka nav informēta par to kā darbi faktiski ir veikti un kurš tieši to darīja. Lieciniece tāpat apliecināja, ka bija aizņēmusies no pieteicēja naudu 2200 latus.

Tiesa konstatē, ka lietā ir līgums starp pieteicēju un /pers. G/ par naudas aizdošanu. Tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā līgumam lietā nav tiesiskas nozīmes, jo tas ir noslēgts starp pieteicēju un /pers. G/ kā privātpersonām, bet Dienests ir apšaubījis darījumu, kas norisinājās starp pieteicēju un SIA „Aloje-Neo". Tas nozīmē, ka starp pieteicēju un SIA „Aloje-Neo" nepastāvēja mantiska rakstura saistības un pieteicējs nevar atsaukties uz minēto līgumu kā tādu, kas apliecina norēķinus starp pieteicēju un SIA „Aloje-Neo".

Novērtējot lietā esošos pierādījumus par pieteicēja darījumu ar SIA „Aloje-Neo", tiesa atzīst, ka tie neapliecina to, ka darījums ar minēto darījuma partneri faktiski ir noticies. Tas vien, ka par darījumu ir noformēts līgums un izrakstīts rēķins, vēl neliecina par tā faktisko esamību. Konkrētajā gadījumā iztrūkst būtiskas darījuma sastāvdaļas – samaksas par sniegtajiem pakalpojumiem. Turklāt pieteicēja un /pers. G/ paskaidrojumi ir pretrunīgi un tajos konstatētās pretrunas ir pietiekami būtiskas, lai atzītu, ka darījums nav faktiski noticis. Proti, pieteicējs paskaidroja, ka /pers. G/ pati kopā ar vīru

veica remontdarbus, bet /pers. G/ norādīja, ka pati nepiedalījās darījuma kārtošanā un pakalpojumu sniegšanā, jo visu darīja viņas vīrs. Turklāt SIA „Aloje-Neo" pamatdarbība ir skaistumkopšana un komersanta amatpersona pati nodrošina pakalpojumu sniegšanu, kas ir saistīta ar komersanta saimnieciskās darbības veidu – sniedz friziera pakalpojumus. Līdz ar to ir acīm redzami, ka darījums ir noticis nevis starp pieteicēju un komersantu SIA „Aloje-Neo", bet gan starp pieteicēju un /pers. G/ vīru. Savukārt dokumenti starp pieteicēju un SIA „Aloje-Neo" ir noformēti par faktiski nenotikušu darījumu starp minētajiem komersantiem. Tieši šis fakts liecina par to, ka pieteicējs nevarēja nezināt par darījuma mākslīgo raksturu. Līdz ar to Dienests pamatoti ir liedzis pieteicējam tiesības atskaitīt priekšnodokli par pieteicēja darījumu ar SIA „Aloje-Neo".

[8] Darījums ar SIA „LU Grupa" ir norisinājies 2011. gada aprīlī un maijā un bija saistīts ar remontdarbu pakalpojumu sniegšanu pieteicējam /adrese L/ un Tukuma 3. pamatskolā.

Darījumu apliecināšanai pieteicējs iesniedza 2011. gada 11. aprīļa līgumu, tāmi, aktu un rēķinu, kā arī 2011. gada 6. maija līgumu, tāmi, aktu un rēķinu.

Par darījumu ar SIA „LU Grupa" pieteicējs paskaidroja, ka pazīst personīgi SIA „LU Grupa" amatpersonu /pers. H/ un darījums ir noticis, jo /pers. H/ ir parādā viņam 25 000 latus par sadauzīto mašīnu un tajā pazudušajām vērtīgām lietām. /pers. H/ ir veicis darbus un nav saņēmis par tiem samaksu, jo bija parādā pieteicējam.

SIA „LU Grupa" amatpersona /pers. H/ liecināja, ka nepazīst pieteicēju, nav viņam parādā naudu, kā arī nav sniedzis pieteicējam nekādus pakalpojumus. /pers. H/ norādīja, ka uzņēmums ir reģistrēts uz viņu, bet viņš nekādu saimniecisko darbību SIA „LU Grupa" vārdā nav veicis, kā arī neko nezina par komersanta saimniecisko darbību. /pers. H/ apstiprināja, ka uz lietā esošajiem darījumus apstiprinošajiem dokumentiem nav viņa paraksta.

Novērtējot iepriekš minētos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa atzīst, ka ar tiem ir pierādīts, ka darījums starp pieteicēju un SIA „LU Grupa" faktiski nav noticis. Par minēto vispirms liecina tas apstāklis, ka SIA „LU Grupa" amatpersona noliedz jebkādu saistību ar minēto komersantu, kā arī norāda, ka neko komersanta vārdā nav parakstījis. Tāpat to, ka darījumi faktiski nav notikuši apliecina tas, ka par tiem noformētie dokumenti nav pilnīgi. Tā, piemēram, viens no rēķiniem nav parakstīts. Abos rēķinos ir atsauce uz 2011. gada 10. jūnija aktu Nr. 1, bet tie ir izrakstīti par dažādām summām, bet akts ir sastādīts tikai par remonta darbiem, kas ir veikti Tukuma 3. pamatskolā, bet akta par veiktajiem darbiem /adrese L/, nav. Minētais liecina par to, ka dokumenti ir noformēti par faktiski nenotikušu darījumu. Līdz ar to viss iepriekš minētais apstākļu kopums liek izdarīt secinājumu, ka pieteicējs nevarēja nezināt par darījumu mākslīgo raksturu. Līdz ar to Dienests pamatoti ir liedzis pieteicējam tiesības atskaitīt priekšnodokli par pieteicēja darījumu ar SIA „LU Grupa".

[9] No SIA „Venals" un SIA „Indigo SL" pieteicējs iegādājās dažādus celtniecības materiālus un saimniecības preces. Darījumu apliecināšanai pieteicējs ir iesniedzis minēto uzņēmumu kases čekus.

Par darījumiem pieteicējs paskaidroja, ka preces un čekus viņam nodeva viņa paziņa /pers. N/.

Lietā ir pierādījumi tam, ka pieteicēja iesniegtos čekus nav izsniegušas SIA „Venals" un SIA „Indigo SL". Proti, minētajiem komersantiem nav reģistrēti kases aparāti ar čekos norādītajiem šasijas numuriem, kā arī lietā ir abu komersantu vēstules, kuros viņi noliedz savu saistību ar konkrētajiem čekiem un paskaidro, ka tādus nav izsnieguši.

Līdz ar to tiesai nav šaubu, ka darījumi starp pieteicēju un SIA „Venals" un SIA „Indigo SL" faktiski nav notikuši. Lietā nav pierādījumu tam, ka pieteicējam čekus reizē ar preci ir nodevusi neidentificējama persona /pers. N/. Līdz ar to tiesai nerodas arī šaubas par to, ka pieteicējs zināja par čeku neatbilstību faktiski notikušām preču iegādēm. Tādejādi Dienests pamatoti ir liedzis pieteicējam tiesības atskaitīt priekšnodokli par pieteicēja darījumiem ar SIA „Venals" un SIA „Indigo SL".

[10] Dienests papildus pieteicējam ir noteicis PVN soda naudu un nokavējuma naudu par faktiski nenotikušiem darījumiem ar SIA „Aloje-Neo", SIA „LU Grupa", SIA „Venals" un SIA „Indigo SL".

Tiesa atzīst, ka pieteicējam aprēķinātās soda naudas apmērs par darījumiem ar SIA „Aloje-Neo", SIA „LU Grupa", SIA „Venals" un SIA „Indigo SL" ir samērīgs un atbilstošs pieteicēja izdarītajam pārkāpumam, tiesa nekonstatē apstākļus pieteicēja atbrīvošanai no soda naudas. Tāpat tiesa atzīst, ka arī nokavējuma naudas aprēķins ir veikts pareizi un atbilstoši tiesību normām. Līdz ar to tiesa, pamatojoties uz Lēmumā piemēroto likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29. panta otro daļu, 32. panta pirmo un piekto daļu, kā arī piemērojot likuma 32. panta septīto daļu, secina, ka Dienests pieteicējam pamatoti aprēķinājis soda naudu un nokavējuma naudu par darījumiem ar SIA „Aloje-Neo", SIA „LU Grupa", SIA „Venals" un SIA „Indigo SL". Tāpat Dienests pamatoti samazināja no budžeta atmaksājamo PVN un atbilstoši saistībā ar to aprēķināja soda naudu.

[11] Dienests pieteicējam ir aprēķinājis VSAOI, soda naudu un nokavējuma naudu saistībā ar tām, jo konstatēja, ka pieteicējs trīs darbiniekus /pers. I/, /pers. J/ un /pers. K/ ir nodarbinājis vairāk stundas, nekā ir norādījis darba laika uzskaites tabelēs, kā arī norādījis mazāku darba algas samaksu, nekā darbinieki faktiski ir nostrādājuši.

Lietā ir darbinieku paskaidrojumi, kuros darbinieki paskaidro kad un cik ilgi ir strādājuši, kā arī norāda, kādu darba samaksu par to ir saņēmuši.

/pers. I/ 2012. gada 18. septembra paskaidrojumā ir norādījis, ka strādāja pie pieteicēja piecas dienas katru dienu pa astoņām stundām dienā un saņēma samaksu apmēram 50 latus. /pers. J/ 2012. gada 21. septembra paskaidrojumā norādīja, ka strādāja pie pieteicēja no 2011. gada 2. – 31. maijam katru dienu pa piecām stundām dienā un saņēma samaksu 150 latus. /pers. K/ 2012. gada 21. septembra paskaidrojumā norādīja, ka strādāja pie pieteicēja no 2011. gada 2. maija līdz 10. jūnijam piecas stundas dienā, bet sestdienās pilnu dienu un saņēma samaksu 150 latus.

Tiesas sēdē /pers. K/ liecināja, ka viņi abi ar vīru /pers. J/ strādāja pie pieteicēja aprīlī piecas līdz sešas stundas dienā, bet maijā visu dienu, arī sestdienās. Lieciniece apliecināja, ka viņai un viņas vīram pieteicējs samaksāja 150 latus, bet par vienu mēnesi palika parādā un līdz šim nav samaksājis.

Apkopojot iepriekš minētos paskaidrojumus un liecinieces liecības, tiesai nerodas šaubas par to, ka pieteicējs nepareizi uzskaitījis darbinieku nostrādāto darba laiku, kā arī nepamatoti samazinājis VSAOI, kas par darbiniekiem bija jāveic. Līdz ar to Dienests pamatoti noteica pieteicējam papildus budžetā maksājamās VSAOI, soda naudu un nokavējuma naudu saistībā ar tām, pamatojoties uz Lēmumā norādītajām tiesību normām.

[12] Ņemot vērā lietā konstatētos apstākļus un tiesas izdarītos secinājumus, pārsūdzētais Lēmums ir atzīstams par tiesisku administratīvo aktu un tā atcelšanai nav pamata.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma, 246.?251. pantu, 289. pantu, 290. panta pirmo un otro daļu un 291. panta pirmo daļu, tiesa

nosprieda

noraidīt IK „Mansura" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2013. gada 13. marta lēmuma Nr. 22.7/L-7246 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese K.Kalvāne